

Hallo allemaal,

Opnieuw een verslag na weer een week wonen in Nanjing, deze week is omgevlogen. De eerste week was Danni nog een beetje voorzichtig met mij, maar deze week kon ik er flink tegen aan, ze heeft toch een heleboel huiswerk gegeven. Ik slaap, ik ontbijt, ik ga naar les, ik doe boodschappen om te eten of ga uit eten, houd mijn kamer schoon, doe mijn huiswerk en dan is het alweer bedtijd.

Maar ik voel me zeer relaxt, geen trein om te halen of vergadering om bij te wonen. Afgelopen maandag moest ik voor het eerst naar les bij Danni thuis, nou dat was me wat.

Een oude Chinese volkswijk met flatgebouwen van tien hoog, Danni woont op de achtste verdieping zonder lift en dat moet ik dan 's morgens om half negen omhoog.

Om bij haar huis te komen moet ik ongeveer een half uur fietsen, daar zijn een paar drukke kruispunten bij met langdurig groen licht voor het andere verkeer. Om op tijd te zijn moet ik redelijk vroeg opstaan en me daarna na het ontbijt in het verkeer storten. Als ik dan de trappen in het flatgebouw oploop zie ik op alle bordessen het huisvuil in plastic zakjes liggen, Danni vertelde dat zoiets heel gewoon is. Iedere dag komt er een man of vrouw met een mand op haar rug, die vanaf de bovenste verdieping naar beneden loopt en dan al het vuil in de mand gooit. Beneden voor de deur staat de handkar waarin de mand wordt leeggestort, waarna het volgende portiek aan de beurt komt, zeven dagen per week!

De huisdeuren hier zijn allemaal van ijzer, sommige mensen hebben er dan nog een extra metalen hekwerk voor zitten. De muren zijn vol gekrabbeld of gestempeld met telefoonnummers van mensen die zich aanbieden om klusjes in huis te verrichten.

Nu ik mij zo'n hele week dagelijks in het verkeer begeef, vallen mij de verkeersgewoontes van de Chinezen nog meer op, lopend had ik dat niet zo in de gaten. Je fiets parkeer je op het trottoir, als daar geen ruimte meer is, dwars tegen de stoep op straat. De stoep is dus niet om te lopen, dat doe je op straat.

In China hangen alle stoplichten, net als in de Verenigde Staten, hoog aan de overkant van het kruispunt. Heel handig voor de automobilisten met een laag raam, hoef je niet met nekkramp omhoog te kijken.

Bij alle verkeerslichten in Nanjing wordt de “rood of groen” tijd in seconden zichtbaar afgeteld. De Chinezen wachten niet netjes tot het nul is, nee, bij vijf, zes seconden beginnen zij al te bewegen, bij drie, vier seconden zijn ze de straat al half overgestoken. De eerste keren stond ik dan ook sullig te wachten tot het netjes groen werd, nu doe ik gewoon met hen mee.

Afslaand verkeer rijdt dan nog en daar moet je tussendoor laveren. Links en rechts inhalen is gewoon, als de straat vol staat, probeer ik de stoep of anders rij ik aan de overkant gewoon tegen het verkeer in. Ik volg hiermee gewoon de Chinezen in hun gekrioel door het verkeer, mijn Nederlandse verkeersdiscipline heb ik hier compleet overboord gegooit.

Het enige waar je voor moet oppassen is dat er soms bij de stoplichten een agent staat te kijken, dan zou het fout kunnen gaan. Danni vertelde dat een bekeuring voor het rode licht vijftig yuan is, vijf euro, maar ik kijk goed rond of er een agent staat.

Sta ik een keer te wachten voor een verkeerslicht, staat er voor mij een man te wachten met een grote standaard vol bloemen achterop zijn fiets, echte bloemen zag ik toen ik hem later inhaalde, heel apart zoiets achterop je fiets.

Na de avondrijst ga ik nog wel eens even een ritje op de fiets maken, dat is een nog grotere belevenis, standaard hebben de fietsen geen verlichting, scooters en motoren hebben soms hun licht aan. Auto's hebben voor het grootste deel verlichting aan, maar sommigen daarvan slechts minimale parkeerlichtjes. De autobussen voeren hier meestal geen verlichting, ook niet in de bus, ik zie 's avonds alleen een verlicht lijnnummer aankomen, waaronder dan een bus moet zitten. Danni vertelde mij dat de buschauffeurs denken dat je ze toch wel aan ziet komen omdat ze zo groot zijn, inschakelen van de verlichting kost energie.

Maar het gevoel dat je tussen duizenden Chinezen fietst, overdag of 's avonds is toch wel een hele aparte ervaring. Tot zo ongeveer tien uur 's avonds is het nog druk op straat, de meeste winkels zijn tot die tijd open, sommige nog langer, een enkele vroeger, iedereen bepaald zelf wanneer hij dicht gaat.

Op een van de grote warenhuizen had men nog "Season Greetings" staan, die tijd voor Nieuwjaarsgroeten is al vier maanden geleden. Men vindt het heel goed staan om Engelse teksten op je gevel te hebben en de meeste Chinezen weten toch niet wat het betekent. 's Avonds ziet de stad er vanuit de flat ook aardig verlicht uit.

Dinsdag overkwam mij iets stoms, ik had geen brood meer en er zijn maar een paar broodwinkels in de hele stad of ik moet naar een supermarkt.

Toen ik dan ook op de terugweg van Danni een nieuwe bakkerswinkel zag, gelijk afgestapt en naar binnen. Daar rondgekeken maar ik zag geen bruin brood. Aan de winkeldame uitgelegd wat ik wilde hebben, wees ze op mij op iets dat de vorm van brood had, maar heel donker gekleurd was. Het was nog warm, ik vond het wel erg donker gekleurd, de verpakking was ook wel wat gekleurd, toch maar gekocht.

Kom ik thuis en haal het brood uit de verpakking, was het een chocoladecake in de vorm van een brood. Toen ik het aansneed om een paar plakken met jam te maken, bleek in het midden van het brood/de cake nog een rol wit deeg meegebakken te zijn. Zoiets geks heb ik nog niet eerder gezien, marmercake ken ik wel, dat zie je ook aan de buitenkant. Hier kan ik nou geen kaas of worst op doen, dan maar een maaltijd met cake besmeerd met jam, smaakte anders uitstekend.

Een ander vreemde ervaring overkwam mij in de grote supermarkt. Ik had een overhemd en een CD in mijn wagentje liggen, bij de heren broeken ging ik even tussen de rekken kijken. Kom ik terug, wagentje weg, nergens te zien. Ik terug naar het rek van de overhemden om te zien of iemand het had terug gehangen. Niets te vinden, het was juist zo'n mooie aparte roze kleur. Misschien omdat ik het wagentje iets uit het looppad opzij had gezet heeft een verkoopster het weg gehaald.

Het vervoer of bezorgen van spullen gaat heel veel per fiets of bakfiets. Op kantoor hebben wij waterkoelers met flessen van twintig liter erop, die wegen totaal zoiets van twee en twintig kilo. Hier presteert men het om negen van die zware flessen achterop een fiets mee te nemen, bijna tweehonderd kilo.

Of vier grote butagasflessen met een gewicht van ruim veertig kilo elk, dat is totaal ook een flink gewicht. Je scooter volstapelen met dozen is niets bijzonders, de berijder kon nauwelijks de weg zien, toen hij stopte wiebelde hij

heen en weer om in evenwicht te blijven. Nog iets meer over het verkeer, in hele drukke straten is het fiets- en scooter verkeer afgescheiden van het autoverkeer.

Je moet er als fietser echter op bedacht zijn dat bij groen licht rechtdoor, afslaande auto's je gewoon de weg afsnijden en geen voorrang verlenen, ook niet aan voetgangers op een oversteekplaats. Politie auto's zijn daarop geen uitzondering.

Deze week ontdekte ik honderd meter van mijn flat de hoofdingang van de Universiteit van Nanjing.

Bij de ingang zat een portier, ik durfde er als buitenlander niet zomaar brutaal langs te lopen. Om het terrein heen lopend ontdekte ik dat er aan de achterzijde helemaal geen portier was en dat iedereen het terrein gebruikte als de kortste weg naar de straat aan de voorkant.

Vanaf de achterkant het terrein opgelopen, het hoofdgebouw van de studenten was behangen met drogende dekbedden en wasjes. Ook gewoon tussen de gebouwen hing overal was te drogen. De fietsenstallingen naast de gebouwen waren stampvol fietsen. Uiteindelijk via de hoofdingang aan de voorkant het terrein weer verlaten, de portier bekeek me niet eens. Hierna gebruikte ik ook deze doorsteek naar de achterzijde om daar in een eethuisje te gaan eten, terwijl ik er eerder netjes om heen liep.

Nadat ik vorige week mijn fiets had gekocht, ben ik gelijk het weekeinde gaan rondfietsen.

Volgens de plattegrond moest er redelijk dicht bij mijn flat een park zijn met een groot meer en enkele eilandjes, slechts twee kruispunten van mijn flat verwijderd. Dat viel in werkelijkheid behoorlijk tegen, het was ruim een half uur fietsen. De ingang werd gevormd door een soort

stadspoort, links en rechts ervan was iets van een stadsmuur te zien. Vanwege een tentoonstelling was er voor de poort een boog opgezet en moest er toegang betaald worden. Achter de poort lag een groot meer met veel plezierbootjes, een rondvaart kon er ook gemaakt worden en over de randweg langs het meer kon men zich in elektrische wagentjes laten rondrijden.

Mijn fiets moest ik bij de ingang achterlaten, alles lopend doen, maar dat was goed te doen. Bij het water een beetje wind en een temperatuur van rond vijftientig graden. Alle eilandjes zijn verbonden met dammen dus je kunt een grote rondwandeling maken.

Sommige rondvaartboten hadden die hele typische Chinese dakvorm.

In het grote meer had men een fontein gemaakt rond een groot vrouwenbeeld en een aantal kinderfiguren op een schelp, heel aardig. Op de eilanden mooie rotstuinen die werden afgewisseld met kleine binnentuinen met veel verschillende deurvormen, verder was er een bonsaibomen tuin, met een paar mooie bonsaibomen.

De tuinen en de verdere omgeving waren ook het decor voor bruidjes die zich daar lieten fotograferen, met veel omstanders die toekeken.

Deze week is er even een dip in het weer geweest, dinsdag zakte de temperatuur naar vijftien graden, gelukkig is er weer zon, wel meer wind. Toen ik dit verslag begon dacht ik, eigenlijk heb ik weinig te schrijven, maar het zijn toch nog een aantal pagina's vol geworden. Prettig weekeinde allemaal en tot een volgende keer.
Henk